

SZAKÁLI ANNA

Úrutazó

Kitárta karjait, és felemelkedett a helyről, ahol eddig állt. Tudta, hogy repülni fog, hogy képes rá. Ugyanolyan mozdulattal, mint a madarak, háromszor-négyszer megemelte mindkét karját, aztán fokozatosan egyre feljebb emelkedett. Repült.

A fák magasába került, már felülről látta a sűrű lombokat, a háztetők cserepei alatta piroslottak, és egyre kisebbek lettek. Az utcák vékony szalagjai összevissza tekergőztek, a templomtorony őrszemként vigyázó, hatalmas tornya gyufaszályninak látszott. Az egész település parányivá lett. Látta az erdőt a dombok tetején, a kilátó söröskorsó alakú építményét, a Balaton ezüstös színű hatalmas víztükrét, és a túlpárt hegyei terepasztalnyivá zsugorodtak. Már csak a vastagon gomolygó, fehér felhők és a kék ég voltak felette.

Nem érezte a súlyát. Könnyű volt. Megszabadult a nehézség érzésétől. Valahol, a szárnyat bontó lendületben, amikor emelkedni kezdett, onnantól érezte magát egyre könnyebbnek.

Hatalmas kegyelemnek gondolta, hogy tud repülni. Senkitől és semmitől nem függött, csak saját akarata tudta volna megállítani. Élvezte, hogy ő dönthet, élvezte a semmihez sem hasonlítható függetlenséget, és sajnálkozva gondolt azokra, akik nem képesek repülni. Milyen nyomorultak – gondolta megvetően. Már Európa hatalmas földdarabját látta, partjainál a sötétkék óceánok vonalait. Aztán a földgolyó látványa varázsolta el. Mint egy óriási labda kék, barna, zöld színeivel, a hegyek csúcsain vakító fehérséggel nézett rá, mintha azt kérdezné: – Mit akarsz ember? Engem akarsz legyőzni? –

– Meg kell néznem, mi van odakint! Látnom kell azt, amit más nem láthat soha – gondolta remegő izgalommal.

Elkápráztatták a kozmosz fényei. A sötétség felerősítette az aranyban megmártózott bolygók, a közeli és a távoli csillagok vibráló fényeit. Igen. Innen kellene elindulni, és feltárni a titkokat. Meglódult a Szaturnusz irányába, és akkor...

...mellkasában, éppen középen, feldobogott a szíve, vagy

nem tudja, mi. De onnan kiindulva, egész testében végigáradt, ujjai begyében, lábában, sarkában, hasában, ahol a nap-csakra van, a köldökcsomkjában elárasztotta az iszony...

Látta a többi bolygót, és megértette. Halottak. Csak a Föld él. ...ha továbbrepülök, nem térhetek vissza! NEM TÉRHETEK VISSZA! – hasított bele a felismerés. És ekkor már tudta, hogy fél, és a félelem megálljt parancsolt.

Minden erejét össze kellett szednie, hogy visszaforduljon az öreg bolygó felé. Nem érezte a súlyát, és ez félelmetes volt. Lassan, küszködve közeledett a Földhöz. Végre eltávolodtak a többi bolygók, és újra csak a Föld hatalmas labdáját látta, majd lassan, nagyon lassan belesüllyedt a fátyolként szétterülő, felhőktől védett légkörbe. Örömmel állapította meg, hogy egyre növekszik a súlya. Egy idő után már újra irányítani tudta a repülést, és végre ereszkedett. Még mindig remegett a belseje az iszony érzésétől.

Amikor kinyitotta a szemét, sötét vette körül. Az első másodpercekben nem tudta, hol van. Felemelte a fejét, és végre meglátta az ablakon beszűrődő halovány holdfényt.

– Szép vagy te innen lentről is! – gondolta elhúzva a szája szélét.
– A repülés maradjon meg a madaraknak. Jó nekem itt lent is! – motyogta félálomban, majd a falnak fordult, és újra elaludt.

A forrás

Hatalmas mezőn lépkedtek, melynek nem látszott sehol sem a vége. A rengeteg apró virág, mint egy nagy puha szőnyeg terült el a lábuk alatt.

Beát vezette, a főnökasszonyát, aki nagyon beteg volt, elesett és gyenge. Óvatosan haladt, hogy lépést tudjon tartani vele. Közben megnézegették a virágok színét, alakját és megszagolták őket, miközben egyfolytában azt mondogatta Beának: Nézd, milyen szépek! Milyen illatosak!

Aztán továbbmentek, és csak mentek, mentek, mintha más dolguk nem is lenne. A virágmezőnek hirtelen lett vége. Megálltak. Előttük ezer és ezer forrásból buggyant fel a víz, kicsi kupolákat alkotva, és csak buggyogott, buggyogott frissen, üdén

és átlátszó tisztaságban. Anna továbbindult a források közötti helyekre lépve, de Bea nem akart menni. Félt ettől a helytől. Félt az ismeretlentől.

Év elején kezdődött a betegsége, magas lázzal. Sokáig reménykedtek, de amikor parókában jelent meg kéthetes távollét után, már mindenki sejtette a rettenetes igazságot. És most itt álltak ők ketten a források földjén, ők ketten, akik önzetlenül szerették, tisztelték és segítették egymást a munkában, akik között soha nem lehetett érezni a főnök – beosztott viszonyt.

Bátorítani kezdte: Gyere, Beácska! Ne félj! Nézd, milyen csodás, tiszta víz. Ez nagyon jó, nagyon szép hely! Nézd, mint a kristály, olyan! Ez jó jel, gyere bátran...itt szeretni fognak téged! – és elindultak. Anna boldog örömmel vezette Beát, és érezte, hogy Bea már nem fél, hanem mosolyog. Arcára viszatért a pír, szeme csillogott, és hálásan követte Annát, míg Anna egyszer csak azt érezte, hogy Bea elengedi a kezét, és döbbsen látta, hogy Bea felemelkedve ellebeg a messzeségben. Hiába kapott utána, Bea csak szállt, repült, és boldogan mosolygott vissza rá: Köszönöm, Anna! Köszönöm! – kiabálta a messzeségből, egyre halkuló hangján.

Hirtelen ébredt fel. A rádiós óra kijelzője négy óra nulla percet mutatott. Az álom keltette érzések még jelen voltak benne. Beára gondolt, és felsóhajtva csak ennyit mondott: Istenem, segíts rajta, ne szenvedjen annyit!

Kis idő múlva visszaaludt. Reggel, alighogy beért a munkahelyére, megcsörrent a telefon. Lajos hívta, Bea élettársa. Alig tudott megszólalni. Végre összeszedte magát, és elmondta, hogy ma hajnalban, négy órakor Bea örökre elaludt. Lajos, a halálosan beteg asszonnyal együtt már hetek óta virrasztott. Hajnalig kártyáztak, beszélgettek, de már nem bírta a hetek óta tartó virrasztást, és elszunnyadt pár pillanatra. Mire feleszmélt, Bea lelke már eltávozott.

Később Anna elmesélte az álmot Zsuzsa nevű kolléganőjének, aki azt mondta: az álom mély állapotában a lelketek képes volt találkozni. Jól tetted, hogy megnyugtattad, és megmutattad neki az utat. Így könnyebb volt elmennie...